

at det maatte have været en overmenneske-
stelig ædel Karakter, der havde viist denne
Fristelse fra sig. Det var ligefrem at faae
Vaabnene udlivered fra Oppositionens egen
Mægte imod Oppositionen selv. Det vilbe
ingen Minister have kunnet staa imod, alt-
saa heller ikke denne, saa meget mere som
det jo gjælder for Ministeriet at staa fast,
at det er os, som ikke ville forhandle, me-
dens derimod han og hans gjerne ville for-
handle. Saaledes at faae en af Oppositio-
nens egne Mænd, en af dens Førere, som
den ærede Minister behagede at betegne det
Medlem, der talte, til aadent at erklære, at
i Alt, hvad Oppositionen sagde i Fjor, var
der ikke et sandt Ord, medens derimod det,
som Høire og Regjeringen sagde, var rig-
tigt, og at faae denne Erklæring overfor en
Opposition, som i Alar staar akkurat paa det
samme Standpunkt som Oppositionen i Fjor,
stiller de samme Betingelser, gjør de samme
Tilbud, fastholder de samme Fordringer,
var at reddes ud af en i høi Grad ubeha-
gelig Situation. Nu kunde man altsaa be-
gynde, naar Hjemsendelsen og Opøsningen
skulde gaa for sig, at raabe gennem hele
Presken og ud over hele Landet: Skinfor-
handling! Der kunne I se det, det er til-
staaet af en af Oppositionens fremragende
Førere selv! Som sagt, jeg bebrejder ikke,
at den ærede Minister tog denne Bid; for
den havde jeg ogsaa selv taget i hans Sted,
men jeg er dog nødt til at sige overfor,
hvad den ærede Minister saaledes har sagt
om Oppositionens Politikk i Fjor og i Alar,
at det er ikke rigtigt, det er ikke sandt. Det
er imidlertid ikke nok for mig at sige:
Det er ikke rigtigt og ikke sandt.
Ærede Medlemmer ville kunne gjøre
gjældende, at jeg kan ikke nu indskrænke
mig til en Forsikring og Protest, efterat et
af Oppositionens egne Medlemmer er gaaet
hen og har udliveret os til Ministeriet, og
derfor skal jeg ikke gjøre det, men jeg skal
paapege Skridt for Skridt baade, hvad der
er sagt, og hvad Oppositionens Politikk var
i Fjor, for at det kan staa selvstændigt klart,
hvad den virkelig var. Oppositionen begyndte
i Fjor sin Forhandling, idet den frasaldt og
paa intet senere Tidspunkt stillede Fordrin-
gen om Ministeriets Hjernelse. Det var den
Indrømmelse, Oppositionen gjorde. Opposi-
tionen vilde selv med dette Ministerium for-
handle sagligt om en Finantslov uden at
forlange dets Hjernelse. Jeg skal oplæse de
Udtalelser, som derom fremkom fra min Side
som Ordfører, uden at et eneste Medlem her
i Salen har modsagt mig. Jeg erklærede da
ved Finantslovens første Behandling: „Vi
have begyndt med at skyde Alt det til Side,

som maatte medføre Misforstaaelse, eller om
hvilket man kunde sige sig selv, at det ikke
var muligt for Dieblisset at komme til For-
staaelse, og dermed mener jeg det personlige
Spørgsmaal, hele Spørgsmaalet om Mini-
steriet. Vi sige: Det er Kongens Sag at
vælge Ministeriet, det blande vi os ikke i.
Og vi have ikke blot sagt det — ærede Med-
lemmer ere saa vante til at sige Ting, som
man ikke tror, at de tro, at det gaar ligedan
med os —, men vi have viist det ved Hand-
ling. Jeg tror ikke, at nogen Opposition
kunde vise det klarere, end vi have viist det,
idet vi nemlig uden personlig Strid, uden
Indblanding af personlige Spørgsmaal, have
forhandlet baade Finantsloven og andre Love,
uden Hensyn til hvad den nuværende Regje-
ring har paa sin Samvittighed“. Ved en
senere stedfindende Forhandling har jeg lige-
ledes udtalt: „Naar Forhandlingen nu
strander, er det ikke nogen Skade til, at det
bliver saa klart som muligt, at Umuligheden
af at vende tilbage til ordnede Tilstande
ligger i Regjeringens Uvillie til at optage
og gennemføre en virkelig Forhandling med
Tinget — men altsaa ikke i Andet. Endvidere
ved Finantslovens 3die Behandling har jeg
til en æret Modstander — jeg tror, at det
var det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de
Valgkreds (Scharling) — udtryffeligt sagt:
„De Herrer kæmpe nu for noget ganske
Andet,“ nemlig end de kæmpede for tidligere.
De gamle Spørgsmaal „ligge slet ikke for,
vi angribe ikke Ministeriets Forbliven, vi
forlange ikke, at det skal gaa.“ Jeg tror ikke,
at man tydeligere kan udtale, at Oppositio-
nen i Fjor ikke stillede denne Fordring og
altsaa voterede og behandlede Finantsloven
uden Hensyn til Ministeriet og uden at stille
Fordringen om, at Ministeriet skulde gaa.
Og det er ikke modsagt fra noget Medlems
Side her i Salen, ikke fra noget. Jeg skal,
da det ærede Medlem fra Veile Amts 2den
Valgkreds (Berg) har paastaet, at han i
Fjor ikke delte denne Opfattelse, som han
ganske vist fulgte og ikke modsagde — om end
han nu mener, at han ikke delte den — gjøre
opmærksom paa, at han ogsaa paa dette
Punkt ikke ganske kan stole paa sin Huskommelse.
Der findes nemlig en Udtalelse af ham, efterat
Finantsloven var gaaet til Landstinget,
som gaar ud paa det Modsatte. Det ærede
Medlem svarede i Anledning af et Angreb
paa ham fra det ærede Medlem fra Lange-
land (Brandes), som gik ud paa, at han
havde voteret Bevillingen til den militære
Geværfabrik og desuden de 51 Millioner
Kr. til Regjeringen paa Finantsloven: „De
51 Mill. har jeg voteret paa Betingelse af,
at det blev en lovlig Finantslov. Kan det